

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Ing. P. Ž.**
bytem
zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou
se sídlem Čáslavská 8, Praha 3 - Vinohrady

proti

žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**
se sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. MV-68831-13/OSK-2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. MZDR 23337/2016-21/ PER byla žalobkyně jmenována na místo představeného - ředitelky odboru evropských fondů v Ministerstvu zdravotnictví. Dne 29. 12. 2017 vydal služební orgán rozhodnutí č. j. MZDR 17/2018-1/PER, kterým byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představeného. Dne 9. 1. 2018 vydal státní tajemník Ministerstva zdravotnictví Mgr. I. B. rozhodnutí č. j. MZDR 993/2018-1/PER, kterým zařadil žalobkyni mimo výkon služby s účinností od 10. 1. 2018, právní moci nabylo dne 25. 1. 2018 (dále jen „rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby“). Dne 25. 5. 2018 podala žalobkyně služebnímu orgánu podnět k přezkumu a zrušení rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Dne 12. 7. 2018 žalobkyně sdělila služebnímu orgánu, že svůj podnět k přezkumu bere zpět. Dne 24. 7. 2018 vydal náměstek ministra vnitra pro státní službu RNDr. J. P. rozhodnutí MV-68831-7/OSK-2018, kterým na základě přezkumu dle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby (dále jen „rozhodnutí o přezkumu“). Dne 21. 8. 2018 podala žalobkyně do tohoto rozhodnutí odvolání. Dne 16. 10. 2018 vydal náměstek ministra vnitra pro státní službu RNDr. J. P. rozhodnutí MV-68831-13/OSK-2018, kterým odvolání podané žalobkyni zamítl a potvrdil své předcházející rozhodnutí vydané na základě přezkumu (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě jako první žalobní bod namítla, že rozhodnutí o přezkumu se soustředí pouze na formální kvalitu rozhodnutí o postavení mimo výkon služby. Zkoumá, zda rozhodnutí o postavení mimo výkon služby rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby bylo řádně odůvodněno, zabývá se pouze tím, jakým způsobem služební orgán výsledky svých zjištění pojal do napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o přezkumu nehodnotí, zda služební orgán volná místa skutečně zjišťoval, ale pouze to, zda tuto svou činnost dostatečně popsal v rozhodnutí o postavení mimo výkon služby či zachytil ve spisu.
3. Žalobkyně je názoru, že v tomto směru nelze rozhodnutí o přezkumu nic vytknout. Rozhodnutí o přezkumu může sotva hodnotit činnost jako takovou (tedy proces zkoumání volného služebního místa pro žalobkyni k datu 9. 1. 2018), když u této činnosti, která již proběhla, žalovaný sám nebyl.
4. Rozhodnutí o přezkumu naopak vytknout lze to, že si služební orgán před jeho vydáním sám nerevidoval zjištění, ke kterým mohl či měl dojít služební orgán v rozhodnutí o postavení mimo výkon služby. Nic nebránilo tomu, aby služební orgán před vydáním rozhodnutí o přezkumu sám provedl šetření alespoň v minimálním rozsahu a zjistil, zda k datu 9. 1. 2018 byla pro žalobkyni v ministerstvu zdravotnictví či jiném služebním orgánu vůbec vhodná místa, a to porovnáním volných služebních míst ve stejné platové třídě (neboť na místo v jiné platové třídě zaměstnance bez jeho souhlasu zařadit nelze), a ve stejném oboru služby (neboť přednostně se zařazují zaměstnanci z příslušného oboru služby). Služební orgán před vydáním rozhodnutí o přezkumu měl učinit minimálně zjištění ohledně volných služebních míst v 14. platové třídě a v oborech služby Finance, Zdravotnictví a ochrana zdraví, Veřejné investování a zadávání veřejných zakázek, Společná evropská politika podpory a pomoci, evropské strukturální, investiční a obdobné fondy. Tímto způsobem nadřizený služební orgán mohl přezkoumat, zda v době vydání rozhodnutí o postavení mimo výkon služby existovalo pro žalobkyni vhodné volné služební místo.

5. Žalobkyně k tomu na základě znalosti pracovní náplně jednotlivých odborů v Ministerstvu zdravotnictví uvedla, že vhodná místa s přihlédnutím k platové třídě, oborům služby, praxi a kvalifikaci žalobkyně u tohoto služebního orgánu skutečně k 9. 1. 2018 nebyla. Žalobkyně současně uvedla, že služební pozici s kombinací oborů služby, pro které je kvalifikována, nelze u jiných služebních orgánů nalézt, nelze ji nalézt ani u jiných zaměstnanců téhož služebního orgánu. Dle žalobkyně je velmi pravděpodobné, že zrušené rozhodnutí o postavení mimo výkon služby je sice formálně vadné, avšak vydané na základě správně učiněných (byť do rozhodnutí nezachycených) zjištění.
6. Tím, že nadřízený služební orgán zkoumal pouze formální vady rozhodnutí o postavení mimo výkon služby, postupoval v rozporu s ustanoveními § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a § 3 správního řádu. Svým postupem pouze oddálil vydání konečného rozhodnutí, aniž by bylo zřejmé, zda nové rozhodnutí o postavení mimo službu nebude obsahově totožné s rozhodnutím dosavadním, avšak pouze lépe odůvodněné. Nadřízený služební orgán tímto postupem pouze prodloužil dobu, po kterou žalobkyně zůstává nadále v nejistotě, zda byla řádně postavena mimo službu či nikoli, a zda a kdy její služební poměr skončí.
7. Žalobkyně jako druhý žalobní bod namítla, že v rozhodnutí o přezkumu ani v napadeném rozhodnutí není výslovně označen právní předpis, který měl být porušen. Lze pouze usuzovat, že předpisem, který nebyl dodržen, je míněno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Z rozhodnutí o přezkumu a z napadeného rozhodnutí je patrné, že nadřízený služební orgán shledal porušení předpisu procesního, tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí o postavení mimo výkon služby je nedostatečně odůvodněné, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Nadřízený služební orgán se však podle žalobkyně v rozhodnutí o přezkumu a napadeném rozhodnutí zajímal více o formu než o obsah.
8. Jako třetí žalobní bod žalobkyně namítla, že nadřízený služební orgán pochybil, pokud provedl přezkum ve zkráceném řízení dle § 98 správního řádu. V případě, kdy nebylo zřejmé, zda vada rozhodnutí spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění je vadou pouze formální, či zda se jedná o vadu postupu, bylo právě namístě vyžádat si vysvětlení účastníků i správního orgánu, který rozhodnutí o postavení mimo výkon služby vydal a provést dokazování rešerší volných služebních míst k datu 9. 1. 2018. Nadřízený služební orgán pak podle žalobkyně pochybil, pakliže nepoměroval závažnost porušení právního předpisu a újmy, která žalobkyni vznikne.
9. Před vydáním napadeného rozhodnutí dala žalobkyně zřetelně najevo, že s ohledem na dobu 6 měsíců, po kterou byla postavena mimo službu, nemá nadále zájem setrvat ve služebním poměru, a z řady důvodů (právní jistota ohledně dalšího trvání služebního poměru, možnost hledání si nového pracovního zařazení, vyplacení odstupného, aj.) akceptuje důsledky, které z toho plynou. Nadřízenému služebnímu orgánu bylo zřejmé, že žalobkyně jako újmu vnímá nadále trvající nejistotu a nemožnost seberealizace, jakož i zbavení nároku na vyplacení odstupného.
10. Pokud nadřízenému služebnímu orgánu nebylo zřejmé, co žalobkyně vnímá jako újmu, nadřízený služební orgán neměl postupovat ve zkráceném přezkumném řízení, měl žalobkyni dát možnost se k věci vyjádřit, tím spíše, že původně podaný podnět žalobkyně vzala zpět a bylo tedy zřejmé, že postoj žalobkyně se v mezidobí změnil. Z hlediska poměrování újmy vzniklé žalobkyni je třeba též brát v úvahu, že soulad s právními

předpisy se posuzuje dle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, tedy k 9. 1. 2018.

11. Na straně 6 rozhodnutí o přezkumu je služebnímu orgánu uloženo, aby v rámci nového projednání věci služební orgán doplnil spisovou dokumentaci, z níž musí být patrné, která konkrétní místa bral služební orgán v úvahu. Pro žalobkyni je ovšem nyní již zcela nepodstatné, zda k 9. 1. 2018 pro ni u některého služebnímu orgánu bylo či nebylo vhodné služební místo, neboť nyní již tato informace nemá žádnou aktuální vypovídací hodnotu. Obsazenost služebních míst ke dni, kdy se služební orgán bude věci opětovně zabývat, je nepochybně diametrálně odlišná od situace k 9. 1. 2018, nehledě na změny vyplývající z případné další systemizace služebních míst.
12. Pro žalobkyni je nyní důležitější fakt, že po dobu jednoho roku jí není přidělována práce, nemá možnost osobního rozvoje a kariérního růstu, je udržována v nejistotě, a služební poměr s ní není ani řádně ukončen s vyplacením odstupného, na které má jako dlouhodobý státní zaměstnanec legitimní nárok.
13. Žalobkyně dále jako čtvrtý žalobní bod namítla, že zrušením rozhodnutí o postavení mimo výkon služby byla porušena zásada plynoucí z § 2 odst. 4 správního řádu, dle které správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
14. Systemizace pro rok 2018 se dotkla nejméně 5 dalších zaměstnanců v pozici představeného v Ministerstvu zdravotnictví. S ohledem na totožnost rozhodování o postavení mimo výkon služby měl služební orgán možnost zjistit vady, tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí o postavení mimo výkon služby již v lednu či únoru roku 2018, kdy bylo v odvolacím řízení posuzováno totožné rozhodnutí o postavení mimo výkon služby u jiného ze zaměstnanců, konkrétně Ing. P. L. Nadřízený služební orgán se v napadeném rozhodnutí brání tím, že se o vadě rozhodnutí o postavení mimo výkon služby dozvěděl až dne 22. 6. 2018, kdy obdržel kompletní spisový materiál, tuto vadu nemohl dovozovat ze znalosti jiného rozhodnutí v obdobné či totožné věci.
15. Pokud tedy služební orgán v lednu či únoru 2018 zjistil vadu „formulářově“ pojatého rozhodnutí o postavení mimo výkon služby, a za situace, kdy přezkumné řízení dle § 94 a násl. je prováděno z moci úřední, měl si služební orgán vyžádat a přezkoumat rozhodnutí o postavení mimo výkon služby u všech dotčených zaměstnanců minimálně v rámci Ministerstva zdravotnictví. Pouze tímto způsobem mohl služební orgán zajistit, že při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nebudou vznikat nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dle informací, kterými žalobkyně disponuje, u dvou nebo tří zaměstnanců Ministerstva zdravotnictví v pozici představeného, dotčených systemizací pro rok 2018, došlo po uplynutí 6 měsíční lhůty postavení mimo službu k vydání rozhodnutí o ukončení služebního poměru s vyplacením odstupného, aniž by rozdílný postup v případě žalobkyně byl odůvodněn odlišnou situací.
16. Minimálně v případě zaměstnanců v pozici představeného u Ministerstva zdravotnictví dotčených systemizací pro rok 2018 postupoval služební orgán tak, že přezkoumával pouze ta rozhodnutí o postavení mimo výkon služby, u kterých dal zaměstnanec k přezkumu podnět (čímž porušil zásadu stejného posouzení obdobných případů). V případě zaměstnance, který podnět k přezkumu nepodal, k přezkoumání ex offio nedošlo (správní orgán postupoval jinak). V napadeném rozhodnutí nadřízený služební orgán např.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

výslovně uvádí, že nepřezkoumával rozhodnutí o postavení mimo výkon služby u zaměstnance MUDr. T. P. U zaměstnance, který podnět podal, avšak následně jej „vzal zpět“ (tedy vytvořil situaci, kdy podnět nepodal), k přezkumu došlo (správní orgán postupoval jinak, než u zaměstnanců, kteří podnět nepodali).

17. Jako pátý žalobní bod žalobkyně namítla, že dne 9. 1. 2018 byla postavena mimo výkon služby, a to s účinností od 10. 1. 2018. Po dobu, po kterou byla žalobkyně postavena mimo výkon služby. Dle ustanovení § 62 odst. 1 služebního zákona lze zaměstnance postavit mimo výkon služby nejdéle na dobu 6 měsíců. Dnem 10. 7. 2018 uplynula doba, po kterou byla žalobkyně postavena mimo výkon služby. Dle ustanovení § 72 odst. 1 služebního zákona byl služební orgán počínaje dnem 11. 7. 2018 povinen rozhodnout o skončení služebního poměru žalobkyně. Žalobkyně tedy legitimně očekávala, že nyní bude její služební poměr skončen. Proto dne 12. 7. 2018 služebnímu orgánu sdělila, že již netrvá na přezkumu *rozhodnutí o postavení mimo výkon služby*. Uplynutím šestiměsíční lhůty, po kterou byla žalobkyně postavena mimo výkon služby, nastaly podmínky pro to, aby její služební poměr byl ukončen s vyplacením odstupného.
18. Služební orgán měl v přiměřené době po skončení šestiměsíční lhůty vydat rozhodnutí o skončení služebního poměru, který by dle ustanovení § 72 odst. 4 služebního zákona skončil uplynutím 10 dnů po doručení rozhodnutí. Zákon služebnímu orgánu nedává možnost volby. Jakmile uplyne doba šesti měsíců postavení mimo službu, služební orgán musí konat pouze jediným způsobem, tedy služební poměr ukončit. Jakmile tedy šestiměsíční lhůta uplyne, je splněna hmotněprávní podmínka, na základě které služební poměr končí. Rozhodnutí, které musí následovat, je již pouze formálním, resp. procesním úkonem, do kterého se obsah hmotněprávního předpokladu již pouze promítne. Služební orgán celých dalších pět měsíců, tj. do dne podání této žaloby, opětovně nekonal, tedy ani nevydal nové rozhodnutí, ani nepostavil žalobkyni mimo výkon služby a ani neprovedl její zařazení. Žalobkyně je touto nečinností služebního orgánu opakovaně uváděna do nejistoty a obává se o vlastní budoucí zaměstnatelnost na trhu práce.
19. Po celou spornou dobu od 9. 1. 2018 je žalobkyni kompenzován plat ve výši 80 %, resp. 100 %. Plat je kompenzován pouze do úrovně hrubého měsíčního výdělku, který s ohledem na všechny ostatní složky platby pravidelně pobírané státními zaměstnanci snížil životní úroveň žalobkyně na polovinu. Pozice ředitele v oblasti Evropských strukturálních a investičních fondů v Ministerstvu zdravotnictví byla ke dni podání této žaloby obsazena. Pozice na této úrovni jsou na ostatních ministerstvech rovněž služebně obsazeny. Pokud by žalobkyně měla zůstat v oborech, pro které roky získávala kvalifikaci, bude se muset ucházet o nižší pozice za významně nižší plat. Služební orgán tak žalobkyni způsobil trvalou újmu nejen ze ztráty prestiže pozice, ale i finanční, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobkyni vyřadil z účasti z účasti ve výběrovém řízení, jelikož ji nenabídl náhradní termín jednání komise, poté co žalobkyně doložila lékařskou zprávu, že z důvodu pooperačního stavu nemůže jednání komise zúčastnit.
20. Dále (šestý žalobní bod) žalobkyně nesouhlasila s názorem, že na zaměstnankyni je nutno pohlížet tak, že na ni dopadají překážky podle § 106 odst. 3 služebního zákona. Žalobkyně je toho názoru, že překážky a postavení mimo službu jsou odlišné situace. Důvody i důsledky obou institutů jsou zcela odlišné a nelze je zaměňovat, resp. pod kategorii § 106 odst. 3 služebního zákona nelze podřadit situace, kdy zaměstnanec má být postaven mimo výkon služby. Postavení mimo výkon služby (i odvolání ze služebního místa představeného) je dle § 44 služebního zákona změnou služebního poměru. Situace, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zaměstnanec je postaven mimo výkon služby pokrývá situace, kdy příslušná pozice neexistuje (místo zrušené systemizací) nebo není žádoucí, aby ji zaměstnanec vykonával (zaměstnanec byl ze služebního místa odvolán nebo nesplňuje požadavky) nebo byla předem omezena doba, po kterou bude zaměstnanec pozici vykonávat, přičemž zaměstnance nelze převést na jiné služební místo. Žalobkyně má za to, že byť na základě rozhodnutí, které bylo v přezkumném řízení shledáno nedostatečně odůvodněným, fakticky postavena mimo službu byla, a to po dobu bezmála jednoho roku. Faktická situace žalobkyně postavení mimo službu odpovídá, proto u žalobkyně nemohou nastat jiné důsledky, než předvídané § 72 služebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyložil, že shledal nedostatky nejen v odůvodnění rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Služební orgán v něm pouze odkázal na soupis neobsazených služebních a pracovních míst v Ministerstvu zdravotnictví ke dni 2. 1. 2018 s tím, že pouze obecným výčtem uvedl kritéria, podle kterých volná místa posuzoval. Blíže se zabýval pouze odůvodněním nevhodnosti nově vzniklého služebního místa pro žalobkyni - ředitele odboru evropských fondů a investičního rozvoje. Nedostatky shledal i ve spisové dokumentaci, která obsahovala pouze soupis neobsazených služebních a pracovních míst v Ministerstvu zdravotnictví ke dni 2. 1. 2018, který byl přílohou rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, bez jakýchkoliv dalších podkladů, z nichž by bylo možné dovodit postup služebního orgánu a jeho úvahy, tj. jaká další služební místa z uvedeného seznamu hodnotil z hlediska vhodnosti k převedení žalobkyně a k jakým závěrům došel, popř. pokud žádné ze 117 volných služebních míst v Ministerstvu zdravotnictví neshledal vhodným, tak z jakých důvodů.
22. Předmětný soupis obsahuje pouze název sekce, odboru a oddělení, ve kterých jsou příslušná místa zařazena, systemizační číslo místa, identifikaci, zda se jedná o služební, pracovní případně projektové místo a služební označení. U některých míst je uvedeno, že se jedná o zařazení na dobu určitou po dobu trvání mateřské dovolené příslušného státního zaměstnance. Soupis neobsahuje žádný další relevantní údaj, ze kterého by bylo možné odvodit, zda služební místo je vhodným služebním místem pro převedení žalobkyně, tj. požadované vzdělání, platová třída, obor služby, služební působiště apod. Pokud by služební orgán řádně zjišťoval vhodná volná služební místa, spisová dokumentace případně odůvodnění rozhodnutí by pak obsahovala výběr, nebo označení relevantních služebních míst z volných služebních míst v Ministerstvu zdravotnictví, jejich bližší specifikaci, tj. požadované vzdělání, služební působiště, platovou třídu, obory služby, dobu zařazení na služební místo, činnosti vykonávané na tomto služebním místě apod., a to vše v takovém rozsahu, aby bylo možné přezkoumat případně rekonstruovat úvahy služebního orgánu vedoucí k závěru o vhodnosti nebo nevhodnosti služebního místa v daném případě. K tomu žalovaný doplňuje, že v odboru evropských fondů a investičního rozvoje bylo kromě služebního místa ředitele odboru volných dalších 5 služebních míst a 18 služebních projektových míst. Jejich vhodnost ale s ohledem na uvedené vady odůvodnění rozhodnutí a nedostatečnou spisovou dokumentaci nemohl žalovaný přezkoumat. K prokázání zjišťování vhodnosti volných služebních míst v jiných služebních úřadech by spisová dokumentace měla obsahovat výpis z evidence obsazovaných služebních míst v informačním systému o státní službě nebo nějaký záznam komunikace s jinými služebními

orgány, ze které by vyplývalo, že služební orgán se alespoň pokusil zjistit existenci nebo neexistenci těchto služebních míst.

23. Z rozhodnutí služebního orgánu i spisové dokumentace ale vyplývá, že služební orgán volná služební místa v jiných služebních úřadech nezjišťoval, neboť spisová dokumentace k tomuto neobsahuje žádný relevantní podklad a ani v odůvodnění rozhodnutí se k tomu služební orgán nijak nevyjadřoval. K tomu žalovaný doplnil, že komunikace se služebními orgány jiných služebních úřadů je nutná nejen k ověření vhodnosti volného služebního místa, ale v případě existence takového služebního místa pak služební orgán nemůže rozhodnout o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo do jiného služebního úřadu bez souhlasu příslušného služebního orgánu (viz § 162 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě – dále jen „zákon o státní službě“). Ostatně sama žalobkyně v podnětu k přezkumu namítala, že služební orgán nezjišťoval žádná vhodná volná služební místa v jiných služebních úřadech.
24. Vzhledem k tomu, že důsledkem zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů je snížení platu, kdy podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě ode dne zařazení mimo výkon služby činí plat státního zaměstnance 80% měsíčního platu, by žalovaný v případě potvrzení takto nepřezkoumatelného rozhodnutí postupoval zcela v neprospěch žalobkyně. Žalovaný taktéž uvedl, že nemůže v přezkumném řízení provádět dokazování v takovém rozsahu, že by tím nahradil činnost služebního orgánu při rozhodování v I. stupni řízení.
25. K tvrzení žalobkyně týkajícímu se vhodnosti služebního místa, žalovaný uvedl, že vhodnost nelze zaměňovat s „rovnocenností“. Rovnocenným služebním místem by bylo takové služební místo, jež by se shodovalo platovou třídou, obory služby, působištěm, činnostmi atd. Takový požadavek by však zásadně zkomplikoval převedení státních zaměstnanců, podle § 61 zákona o státní službě by tak nebylo reálně možné postupovat. Požadavek vhodnosti služebního místa lze dovodit z § 61 odst. 4 zákona o státní službě pro převedení ze zdravotních důvodů a z § 62 odst. 1 pro všechny ostatní případy.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vykonávala službu na služebním místě se čtyřmi obory služby, bylo by vhodným služebním místem i služební místo s méně obory služby, tj. pouze s jedním nebo několika z těchto čtyř. Šetření, resp. dokazování v takovém rozsahu by překračovalo možnosti nadřízeného služebního orgánu v přezkumném řízení.
27. K námitce žalobkyně, že žalovaný pochybil, když rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení, žalovaný uvádí, že předpoklady pro postup podle § 98 správního řádu byly splněny. Žalovaný shledal již z přezkoumávaného rozhodnutí služebního orgánu a spisové dokumentace vadu v postupu služebního orgánu, nejednalo se pouze o formální vadu rozhodnutí. Vysvětlení žalobkyně nebylo potřeba, ostatně vady, jež v přezkoumávaném rozhodnutí spatřovala, uvedla již ve svém podnětu k přezkumnému řízení. Ustanovení § 98 správního řádu uvádí, že není zapotřebí vysvětlení účastníků. Služební orgán není účastníkem řízení, ale správním orgánem, jež přezkoumávané rozhodnutí vydal, přičemž postup služebního orgánu ve správním řízení je upraven správním řádem, a to i s povinností vedení spisu a obsahu spisu dle § 17 správního řádu, neboť správní řízení se vede v souladu s § 15 správního řádu písemně.
28. K postupu služebního orgánu dle závazného právního názoru vysloveného žalovaným v jeho rozhodnutí v přezkumném řízení, žalovaný uvedl, že služební orgán měl zjišťovat skutkový stav ke dni rozhodování v navazujícím řízení a nikoli zpětně k 9. 1. 2018, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. K tomu žalovaný uvádí, že služební orgán v navazujícím řízení rozhodl o převedení žalobkyně na jiné služební místo (viz rozhodnutí služebního orgánu, č. j. MZDR 45986/2018-1/PER ze dne 28. 12. 2018, které žalovaný přiložil k vyjádření).

29. K tvrzenému pochybení, že nepostupoval podle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, se žalovaný vyjádřil již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 8, kde uvedl, že rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení bylo vydáno v souladu s § 94 odst. 4 správního řádu, neboť možný následek nezákonného postupu služebního orgánu spočívající ve skončení služebního poměru žalované považuje žalovaný za velmi závažný. Uvedenému odpovídá i úprava zákona o státní službě, která nespojuje skončení služebního poměru se zrušením služebního místa z důvodu změny systemizace, ale naopak ukládá služebnímu orgánu povinnost postupovat podle § 61. Smyslem zákona o státní službě je ochrana státního zaměstnance a jeho služebního poměru.
30. Skutečnost, že žalobkyně nepodala proti rozhodnutí služebního orgánu o jejím zařazení mimo výkon služby odvolání, ale podala téměř po pěti měsících od vydání rozhodnutí podnět k přezkumnému řízení, nemůže být přikládána k tíži žalovaného. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že o vadách rozhodnutí o jejím zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů měl vědět již po přezkoumání rozhodnutí ve věci Ing. P. L. Služební orgán vede pro každého státního zaměstnance v působnosti jeho služebního úřadu samostatný osobní spis. Tyto spisy neobsahují informace o správních řízeních týkajících se služebního poměru jiných státních zaměstnanců, a je tedy nemožné z osobního spisu jednoho státního zaměstnance dovodit vady rozhodnutí týkajících se jiných státních zaměstnanců, počet a identifikaci těchto zaměstnanců. K tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný nepřezkoumával rozhodnutí o postavení mimo výkon služby MUDr. T. P., žalovaný uvádí, že toto rozhodnutí nebylo přezkoumáváno, neboť uvedený nepodal ani odvolání ani podnět k přezkumnému řízení.
31. Nelze poté přisvědčit žalobkyni, že na základě takového nezákonného zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů mohla marně uplynout šestiměsíční doba zařazení mimo výkon služby a služební orgán má zahájit řízení o skončení jejího služebního poměru. K marnému uplynutí šestiměsíční doby žalovaný dále odkazuje na poslední odstavec na str. 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
32. K žalobkyni tvrzené nejistotě, ve které se nacházela až do vydání rozhodnutí, žalovaný uvádí, že žalobkyně od svého odvolání ze služebního místa představené až do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nevykonávala službu z důvodu překážek na straně služebního úřadu ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě a po celou tuto dobu jí byl poskytován původní plat ve 100% výši. Žalobkyně tak nemohla být na svých právech nijak krácena, když po celou uvedenou dobu pobírala přiznaný plat v 100% výši. Dále žalovaný uvedl, že zákon o státní službě upravuje postup služebního orgánu při zrušení služebního místa státního zaměstnance a dalších změnách služebního poměru státního zaměstnance, a služební orgán si tedy nemůže vybrat, ale musí postupovat v souladu se zákonem. Pokud ale služební orgán pochybí a nepostupuje v souladu se zákonem, nemůže jít takový postup k tíži státního zaměstnance, a vzniká tak jiná překážka na straně služebního úřadu ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě.
33. Žalovaný je názoru, že ustanovení § 106 odst. 1 a 2 zákona o státní službě upravuje oblast překážek na straně služebního úřadu, které vnikají či alespoň částečně vznikají nezávisle na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vůli služebního úřadu. Oproti tomu § 106 odst. 3 zákona o státní službě upravuje oblast překážek na straně služebního úřadu, které mají původ v činnosti služebního orgánu, a to ať už jsou důsledkem jeho nečinnosti (např. nevydání rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo z důvodu zrušení jeho služebního místa v důsledku změny systemizace) nebo jeho činností, tj. vydání nezákonného rozhodnutí nebo nezákonného postupu služebního orgánu (např. zrušení rozhodnutí služebního orgánu nadřízeným služebním orgánem a vrácení věci k novému projednání, jako v uvedeném případě). Pokud tedy státní zaměstnanec není z důvodu pochybení služebního orgánu převeden na jiné služební místo a není ani zařazen mimo výkon služby, vznikla překážka ve službě na straně služebního úřadu a státnímu zaměstnanci tak přísluší plat.

34. K žalobkyni tvrzené nečinnosti služebního orgánu žalovaný uvádí, že žalovaná mohla uplatnit postup podle § 80 odst. 3 poslední věty správního řádu, tj. mohla podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, což ale neučinila.
35. Žalobkyně k vyjádření žalovaného již nepodala repliku.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
37. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním věci souhlasila a žalobkyně přes výzvu soudu nevyjádřila svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, její souhlas je tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud nenařídil jednání ani z důvodu dokazování, neboť veškeré důkazy a podklady byly součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Pokud žalobkyně v žalobě navrhla k důkazu spisy jiných státních zaměstnanců (Z., P.), městský soud tyto důkazy neshledal za podstatné pro projednávanou věc (k tomu viz níže).
38. Rozhodnutí o přezkumu i napadené rozhodnutí vydal totožný služební orgán – náměstek ministra vnitra pro státní službu. Jako předběžnou otázku tedy městský soud posoudil, zda měl náměstek ministra vnitra pro státní službu pravomoc k vydání rozhodnutí. Shledal přitom, že i když ustanovení § 10 zákona o státní službě jako příslušný služební orgán vůči náměstkovi ministra vnitra pro státní službu stanovuje vládu nebo ministra vnitra na základě pověření vlády, není takto určen nadřízený služební orgán vůči náměstkovi pro státní službu pro potřeby správního řízení, ale toliko služební orgán vyřizující záležitosti služebního poměru náměstka. Nadřízené služební orgány pro potřeby správního řízení naopak stanovuje § 162 zákona o státní službě. Zákon o státní službě v § 162 odst. 4 písm. a) /v hlavě II - Řízení ve věcech služby/ uvádí, že nadřízeným služebním orgánem je náměstek pro státní službu „vůči vedoucímu služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, státnímu tajemníkovi, personálnímu řediteli sekce pro státní službu a ve věcech, v nichž rozhodl náměstek pro státní službu.“ Z téhož ustanovení ve spojení s § 160 zákona o státní službě (uložení aplikace správního řádu ve služebních věcech) a § 95 správního řádu poté vyplývá konkrétní pravomoc náměstka pro státní službu provést přezkum jakéhokoli

rozhodnutí státního tajemníka v ministerstvu zdravotnictví ve služebních věcech státních zaměstnanců.

39. Městský soud proto neshledal, že by náměstek pro státní službu neměl pravomoc vydat napadené rozhodnutí.

První a druhý žalobní bod

40. Podle § 94 odst. 1 věta první správního řádu ve spojení s § 160 zákona o státní službě platí, že „v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.“ Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli (§ 94 odst. 1 věta poslední správního řádu). Přezkumné řízení pak zahajuje z moci úřední nadřízený správní orgán, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 95 odst. 1 správního řádu).
41. Přezkumné řízení je historicky koncipováno toliko jako dozorčí prostředek nadřízených správních orgánů. Žalobkyně je sice oprávněna iniciovat činnost nadřízeného správního orgánu vedoucí k zahájení přezkumného řízení, nemůže se však domoci zahájení řízení a vzhledem k tomu, že nejde o řízení zahajované na její návrh, nemůže ani disponovat se samotným předmětem řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Ans 4/2009 – 66). Zastavit přezkumné řízení je oprávněn pouze příslušný správní orgán, jestliže po zahájení přezkumného řízení zjistí, že právní předpis porušen nebyl (srov. § 97 odst. 1 správního řádu), příp. jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu (§ 94 odst. 4 správního řádu).
42. Podle § 98 správního řádu poté platí, že jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 (cit: rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu).
43. Předmětem přezkumného řízení v projednávané věci bylo rozhodnutí státního tajemníka o zařazení státního zaměstnance (tj. žalobkyně) mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. V řízení tedy mohlo být přezkoumáno pouze tolik, zda skutková situace naplnila podmínky citovaného ustanovení (příp. též navazující ustanovení § 62 odst. 2 zákona o státní službě o stanovení platu po tuto dobu) a zda tedy rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby bylo vydáno v souladu s těmito ustanoveními.

44. Podle § 62 zákona o státní službě platí, že „nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.“
45. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že předně sama žalobkyně byla toho názoru, že podmínky tohoto klíčového ustanovení služebního zákona nebylo splněno. Právě z toho důvodu totiž podala dne 12. 6. 2018 podnět (ze dne 25. 5. 2018, dle podacího razítka na záslce odeslán dne 7. 6. 2018) k přezkumu rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Dle obsahu podnětu bylo iniciačním důvodem k tomuto podnětu rozhodnutí žalovaného u jiného státního zaměstnance (v podnětu neidentifikovaného), kdy rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby vycházelo ze stejných okolností a důvodů (tj. zrušení místa na základě rozhodnutí vlády o systematizaci služebních míst na rok 2018). Obecně se proto žalobkyně domáhala toho, aby bylo vůči ní postupováno stejně.
46. Konkrétně však žalobkyně namítla, že i) rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru – zde žalobkyně podotkla, že dle této metodiky při postupu podle § 61 zákona o státní službě má být posouzeno, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož a poté i v rámci jiného služebního úřadu, teprve pokud takové místo není, je na místě státního zaměstnance postavit mimo službu z organizačních důvodů, ii) k tomu žalobkyně namítla, že na služebním úřadu ministerstva zdravotnictví existuje vhodné místo: služební místo představeného – ředitele odboru evropských fondů a investičního rozvoje. V této souvislosti žalobkyně namítla, že na toto místo proto nemělo být vypsáno výběrové řízení. iii) Nakonec žalobkyně namítla, že rozhodnutí řeší pouze neobsazená pracovní místa na Ministerstvu zdravotnictví, abstrahuje však od toho, zda existuje jiné vhodné místo v jiném služebním úřadu.
47. Z obsahu podnětu tak zřetelně vyplývá, že žalobkyně popírala samotnou zákonnost rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby, když poukazovala na to, že byla mimo výkon služby zařazena bez posouzení možnosti převedení na jiné vhodné místo; poukazovala na to, že existovalo jí známé vhodné služební místo.
48. Vůči žalovanému učinila žalobkyně ještě jeden úkon a to ten, že emailem (ze služebního emailu, tj. z účtu, který byl přístupný jen žalobkyni, pozn. městského soudu) učinila podání dne 12. 7. 2018, v němž uvedla: „tímto ruším svoji žádost ze dne 25. 5. 2018 a následující, kterou jsem požadovala o provedení přezkumného řízení Rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, vydaného státním tajemníkem v Ministerstvu zdravotnictví, č. j. MZDR 1030/2018-3/PER ze dne 10. 1. 2018, Ing. [P. Ž.]. Dovoluji si Vás tímto požádat o zaevidování této emailové žádosti do spisové agendy a vzít ji na vědomí.“
49. V první řadě, jak již bylo vyloženo výše, žalobkyně tímto úkonem nemohla zastavit přezkumné řízení. Mohla nicméně tímto podáním blíže alespoň odůvodnit svůj postoj k věci, např. mohla sdělit žalovanému, jaké by byly dopady eventuálního zrušení přezkoumávaného rozhodnutí do jejích práv a že by tento zásah byl větší, než ponechání stávajícího, byť nezákonného, rozhodnutí v platnosti. Žalobkyně tak však vůbec neučinila, ač si toho jistě mohla být vědoma. Skutečnosti, které tvrdila později v odvolání (k tomu níže) či v žalobě, ve „zrušení“ podnětu neuvedla. Žalovaný tak dál v procesu přezkumu rozhodnutí postupoval jen v mezích toho, co mu o situaci žalobkyně bylo a mohlo být známo na základě jejích úkonů a spisu.

50. Žalovaný v rozhodnutí o přezkumu poté shledal, že služební orgán posuzoval volná služební místa v Ministerstvu zdravotnictví, přičemž soupis těchto míst tvoří přílohu č. 1 tohoto rozhodnutí. Jakkoliv služební orgán v přezkoumávaném rozhodnutí uvedl, že takto posuzoval volná služební místa, odůvodnění rozhodnutí se opírá pouze o soupis neobsazených služebních míst ke dni 2. 1. 2018. Závěr, že se nepodařilo nabídnout vhodné služební místo, tak nemá ve spisu dostatečnou oporu - je proto nepřezkoumatelný podle § 68 odst. 3 služebního zákona. Zde žalovaný zdůraznil, že není možné dovodit, jakým způsobem služební orgán vyhledával a posuzoval, zda v jiných služebních úřadech nejsou vhodná služební místa, na které by bylo možné žalobkyni převést. Navíc se služební orgán se zabýval pouze možným převedením na místo ředitele odboru evropských fondů a investičního rozvoje v Ministerstvu zdravotnictví, ač volných míst bylo uvedeno 117. K dalším námitkám v podnětu žalobkyně žalovaný uvedl, že na místo ředitele evropských fondů a investičního rozvoje bylo vyhlášeno výběrové řízení, podle názoru žalovaného tak nemohlo toto místo být považováno za volné a vhodné pro převedení žalobkyně. Žalovaný zdůraznil, že na základě systematizace bylo zrušeno více míst představených, pro něž by toto místo bylo vhodné. Účelné je tak vyhlásit výběrové řízení na toto místo. V dalším odůvodnění pak žalovaný shrnul, že přestože žalobkyně vzala podnět zpět, přezkumné řízení je zahájeno a vedeno *ex officio*, zpětvzetí podnětu tak nemělo právní účinky pro vedení řízení.
51. Z odůvodnění rozhodnutí o přezkumu pak podle názoru městského soudu vyplývá, že žalovaný se při přezkumu rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby zcela zabýval těmi námitkami, které žalobkyně uplatnila v podnětu, jak byl rekapitulován ze shora.
52. Žalobkyně oproti tomu v odvolání nově namítla, že **i)** žalovaný postupoval v rozporu s § 72 zákona o státní službě, neboť zařazení mimo službu mohlo trvat nejdéle 6 měsíců, žalovaný měl konat v přezkumném řízení tak, aby rozhodl včas. Žalobkyně byla názoru, že o vadách rozhodnutí o postavení mimo službu měl žalovaný vědět již od počátku roku 2018, kdy zrušil téměř identické rozhodnutí u jiného státního zaměstnance Ing. P. L.. Již tehdy měl žalovaný postupovat v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu a měl zahájit řízení o přezkumu. Dále žalobkyně namítla, že **ii)** marným uplynutím šestiměsíční lhůty jí vznikl nárok na odstupné, její zájmy se změnily, proto na přezkumném řízení již netrvala. Ostatně ani nevěděla, že přezkumné řízení vůbec probíhá. V této souvislosti žalobkyně rovněž namítla, že **iii)** žalovaný se měl zabývat důvody, pro které žalobkyně na přezkumné řízení netrvala, muselo mu být zřejmé, že žalobkyni bude způsobena finanční újma na odstupném (žalobkyně poukázala na to, že jí náleželo odbytné ve výši 12 měsíčních platů). Krom uvedeného žalobkyni byla způsobena újma nemajetková, kdy byla udržována v nejistotě bez možnosti výkonu práce. Žalobkyně v odvolání rovněž namítla, že **iv)** rozhodnutí o postavení mimo službu bylo pouze formálně vadné, rozhodující mělo být však, zda služební místo pro žalobkyni fakticky existovalo. Podle žalobkyně tomu tak nebylo a neexistovala tato pozice ani během šestiměsíční lhůty. V závěru odvolání žalobkyně namítla, že **v)** žalovaný nedodržel dvouměsíční lhůtu pro zahájení přezkumného řízení a že **vi)** rozhodnutí o přezkumu neobsahuje odkaz na konkrétní ustanovení zákona, které bylo porušeno. Městský soud podotýká, že později žalobkyně doplnila odvolání o námitku, že žalovaný nepostupoval shodně jako ve věcech jiných státních zaměstnanců (MUDr. P. a dalších státních zaměstnanců), to však pro vypořádání prvního žalobního bodu není podstatné (k tomu viz vypořádání čtvrtého žalobního bodu).

53. Žalovaný k odvolání shrnul, že rozhodnutí o přezkumu nebylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Poukázal na to, že spisová dokumentace obsahovala pouze dokument „*Neobsazená služební a pracovní místa na Ministerstvu zdravotnictví ke dni 2. 1. 2018, příloha č. 1 rozhodnutí č. j. MZDR 993/2018-1/PER*“. V odůvodnění se služební orgán zabýval pouze vhodností jednoho služebního místa (k tomu viz výše, pozn. městského soudu) a nezkoumal vhodnost dalších volných služebních míst. Ani odůvodnění ani spis neobsahoval dostatek podkladů, aby žalovaný mohl učinit úvahu o tom, zda bylo rozhodnutí o postavení mimo výkon služby v souladu se zákonem po právní i skutkové stránce. Pokud žalobkyně namítla, že jiné vhodné služební místo pro ni neexistuje, žalovaný uvedl, že služební zákon ukládá převedení na jiné vhodné služební místo, nikoliv na shodné nebo povinnost vyhledávat nejvhodnější místo z volných. Podle žalovaného neexistuje nárok na převedení na nejvhodnější místo subjektivně dle vlastních požadavků a představ. Pokud žalobkyně namítla, že z rozhodnutí nevyplývá, které bylo porušeno ustanovení, žalovaný shledal, že odůvodnění obsahuje konkrétní ustanovení, které byly porušeny.
54. Dále žalovaný vyložil, že přezkum běhu šestiměsíční doby zařazení žalobkyně mimo výkon služby není předmětem odvolacího řízení. Je toho názoru, že pokud by během šestiměsíční doby byl služební orgán nečinný a nesnažil se po tuto dobu najít vhodné služební místo, na které by mohl žalobkyni převést, nedošlo by k marnému uplynutí této lhůty a nemohlo by být rozhodnuto ani o skončení jejího služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtách pro zkrácené přezkumné rozhodnutí, tj. do 1 roku od právní moci rozhodnutí (25. 1. 2018) a do dvou měsíců ode dne, kdy se nadřízený služební orgán dozvěděl o důvodech zahájení přezkumného řízení (dne 22. 6. 2018, kdy byl předložen správní spis). Tohoto dne se také dozvěděl o vadách rozhodnutí o postavení mimo výkon služby. Naopak v případě Ing. P. L. měl k dispozici pouze jeho spis, nemohl tedy zjistit nezákonnost rozhodnutí ve věci žalobkyně. Dále žalovaný shledal, že nárok žalobkyně na odbytné dosud nevznikl, neboť řízení o skončení služebního poměru nebylo ani zahájeno. Případný nezákonný postup služebního orgánu před vydáním rozhodnutí o skončení služebního poměru by pak nemohl mít za následek skončení služebního poměru. Zdůraznil, že podáním žalobkyně ze dne 12. 7. 2018 se služební orgán zabýval, přestože nemělo předepsané náležitosti, avšak přezkumné řízení je vedeno z moci úřední a není tak možnost jej zastavit pro zpětvzetí podnětu. K namítané nejistotě žalobkyně po dobu osmi měsíců žalovaný shrnul, že jí byl vyplácen plat ve výši 100 %, jenž jí náležel před postavením mimo službu, nejistota je jí tak dostatečně kompenzována. Žalobkyně rovněž měla možnost se informovat o vyhlášených řízeních a přihlásit se do nich, tak však neučinila.
55. K námitce, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, žalovaný uvedl, že rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu, to se nezahajuje usnesením o zahájení řízení, prvním úkonem je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se neztotožnil se žalobkyní, že by jí bylo upíráno právo na svobodnou volbu povolání – žalobkyně se mohla účastnit výběrových řízení na obsazení služebních míst.
56. Městský soud celkově shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí v první řadě vypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně v odvolání uplatnila. Stežejním ustanovením rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby pak bylo již citované ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Podle názoru městského soudu žalovaný

proto postupoval zcela správně, když se při posuzování souladu rozhodnutí o zařazení žalobkyně i rozhodnutí o přezkumu s právními předpisy zaměřil na to, jakým způsobem postupoval služební orgán při vyhledávání vhodných míst pro převedení žalobkyně na jiné služební místo. Při posuzování této otázky pak žalovaný podle názoru městského soudu dospěl ke zcela správnému závěru, že vhodnost jiných služebních míst pro převedení žalobkyně služební orgán dostatečně nezjistil.

57. Nedostatečné je totiž jednak samotné odůvodnění rozhodnutí o postavení mimo službu, které až na jednu výjimku nehodnotí žádné jiné vhodné služební místo v ministerstvu zdravotnictví. Rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby pak trpí zcela zásadním nedostatkem skutkových zjištění ve vztahu k potenciálně možným vhodným místům u jiných služebních úřadů (přitom § 62 odst. 1 služebního zákona skutečně nijak neukládá vyhledávat místa pouze u stávajícího služebního úřadu- pozn. městského soudu). Žalovaný poté zcela příhodně poukázal na to, že zrušení rozhodnutí by i s deficitem odůvodnění nebylo na místě, pokud by obsah správního spisu poskytoval dostatečnou oporu pro výrok rozhodnutí, tj. pokud by ze spisu vyplývalo, že služební orgán skutečně vyhledal vhodná služební místa. Správní spis a v návaznosti na to i odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí však i podle názoru městského soudu skutečně neposkytovalo dostatečnou oporu k závěru, že by služební orgán před postavením žalobkyně mimo výkon funkce splnil svou povinnost podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě.
58. Jestliže z rozhodnutí ani ze spisu nelze dovodit, že by služební orgán disponoval relevantními podklady k posouzení splnění všech podmínek § 62 odst. 1 zákona o státní službě, je nezbytné odmítnout názor žalobkyně, že by za této situace mohlo být rozhodnutí sice formálně vadné, ale skutkově dobře podložené. Subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, že fakticky vhodné místo ani neexistovalo, pak nebylo ve správním řízení ani v řízení před soudem důkazně podpořeno. Žalobkyně navíc původně v podnětu trvala na tom, že vhodná místa nebyla zjištěna vůbec a poukázala na to, že jedno konkrétní vhodné by pro ni bylo (služební místo představeného – ředitele odboru evropských fondů a investičního rozvoje) – s vhodností tohoto místa pro žalobkyni se poté žalovaný v rozhodnutí o přezkumu vypořádal. Jestliže žalobkyně až později v odvolání tvrdila, že žádné vhodné místo pro ni ani neexistovalo, svědčí to o nekonzistentnosti postoje žalobkyně k věci a o pravděpodobném obratu v jejím názoru.
59. Městský soud první žalobní bod uzavírá s tím, že vzhledem k tomu, že řízení před služebním orgánem bylo zatíženo zásadní vadou skutkových zjištění, žalovaný nemohl vůbec přezkoumat, zda rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Z toho důvodu taktéž žalovaný nemohl absentující skutková zjištění v přezkumném řízení doplnit, neboť jednak bylo zjevné, že bylo třeba zásadního doplnění skutkového stavu a pokud by tak učinil, suploval by tím roli nalézacího orgánu, jímž byl v případě rozhodování o zařazení žalobkyně mimo službu státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví.
60. Městský soud se poté neztotožnil se žalobkyní ani v tom, pokud namítla, že z obou rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jaké zákonné ustanovení bylo rozhodnutím o postavení žalobkyně mimo výkon služby porušeno. Žalovaný totiž zcela správně shledal, že rozhodnutí o postavení žalobkyně mimo službu neobstojí požadavkům přezkoumatelnosti a skutkových zjištění, které na něj klade ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zcela správně proto žalovaný zrušil rozhodnutí pro jeho vady (tj. pro

nepřezkoumatelnost a nedostatečnost skutkových zjištění) a následně zcela správně za této situace rozhodnutí o přezkumu potvrdil napadeným rozhodnutím.

Třetí žalobní bod

61. S vypořádáním výše uvedeného bodu souvisí i třetí žalobní bod. V první řadě, podle již vyloženého názoru městského soudu bylo nedostatečné zjišťování skutkového stavu skutečně zcela zjevné již jen ze správního spisu. Žádný zásadní skutkový či právní obrat do věci nevnesla žalobkyně ani svými podáními, nevznikla tedy potřeba dalšího dokazování či vyjadřování ve věci.
62. Žalobkyně totiž nejprve poměrně konkrétními námitkami iniciovala řízení proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z důvodu, že dostatečně nebyla zjištěna pro ni vhodná volná služební místa (a tím žalovaného upozornila na to, v čem by mohla spatřovat nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí), aby pak „zrušením žádosti“ - podnětu vyjádřila již jen tolik, že na řízení netrvá. Oproti poměrně rozsáhlému podnětu tak žalobkyně později jen ve dvou větách vyjádřila vůči žalovanému toliko zájem na tom, aby řízení nebylo vedeno. K samotnému podání „zrušení podnětu“ žalobkyně pak ani netvrdí, že by jej činila v nějaké tísní a bez dostatečného prostoru vyjádřit v tomto podání svou skutečnou vůli; toto podání ani nevykazovalo žádné formální vady. Není pak procesní vadou, pokud žalovaný nečinil další šetření motivů žalobkyně pro takové podání.
63. Pokud žalobkyně nanejvýše stručně vyjádřila svoji vůli, aby nebylo vedeno přezkumné řízení, sama o své vůli nemohla tímto úkonem - „zrušením podnětu“ disponovat s předmětem přezkumného řízení a tím jej ani zastavit (k tomu viz výše). Správní orgány v řízení postupují podle zásady legality vymezené ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu a toto pravidlo je posíleno tím spíše, že v přezkumném řízení je posuzován soulad rozhodnutí s právními předpisy. V projednávané věci pak byla žalovanému na jedné straně již ze správního spisu zřejmá nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Na straně druhé žalobkyně neupozornila na žádné vážné zájmy, které by přezkumným řízením měly být nakonec negativně zasaženy, aby tak žalovaný mohl vážit zájem na zachování platnosti nezákonného rozhodnutí podle § 94 odst. 4 správního řádu.
64. Za takové procesní situace žalovaný podle názoru městského soudu postupoval příhodně, když zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí posoudil toliko na základě skutečností jemu známých a zřejmých. Jestliže pak byla nezákonnost rozhodnutí patrná již jen ze spisu, jak již konstatoval i městský soud, žalovaný rozhodnutí o nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí pak učinil správně v souladu s ustanovením § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení.

Čtvrtý žalobní bod

65. Žalobkyně poprvé v doplnění odvolání dne 13. 9. 2018 poukázala na to, že u jiného státního zaměstnance MUDr. T. P. postupovaly služební orgány odlišně, přestože byl tento zaměstnanec ve stejném postavení jako žalobkyně - podle žalobkyně rovněž ten byl postaven počátkem roku 2018 mimo výkon služby a došlo k marnému uplynutí lhůty dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. U tohoto zaměstnance došlo však k úkonům pro ukončení služebního poměru. Podle žalobkyně jde o stejnou situaci a je nerozhodné, že v mezidobí žalobkyně podala podnět na přezkum rozhodnutí postavení žalobkyně mimo výkon služby a že zaměstnanec P. byl v mezidobí převeden na vhodné služební místo. Zde žalobkyně uvedla, že toto převedení bylo následně žalovaným prohlášeno za nicotné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobkyně namítla rozdílný přístup služebního orgánu u obou zaměstnanců (v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a podle zákona č. 189/2009 Sb. o rovném zacházení a právních prostředcích ochrany proti diskriminaci) a domáhala se jeho odstranění a nápravy stavu.

66. K odvolací námitce podobnosti situace žalobkyně se státním zaměstnancem MUDr. T. P. žalovaný podotkl, že není jeho povinností dovozovat, zda v případě, že služební orgán vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí, takto postupoval i v jiných případech a na základě toho přezkoumával tato rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že uvedený státní zaměstnanec byl před uplynutím šesti měsíců převeden na jiné služební místo, toto rozhodnutí o převedení pak žalovaný prohlásil za nicotné. Žalovaný přitom disponoval pouze spisem, který se týkal MUDr. P. Řízení o skončení služebního poměru je poté vedeno v prvním stupni služebním orgánem, nadřízený služební orgán nemá k dispozici příslušný spisový materiál. K poukazu na postup podle § 72 zákona o státní službě ve věcech služebního poměru B. Z. a Mgr. L. P. M. žalovaný uvedl, že spisový materiál první z nich neměl k dispozici, proto dané rozhodnutí nepřezkoumával. Věc Mgr. L. P. M. je vedena u Městského soudu v Praze, také její věc není obdobná s věcí žalobkyně. Naopak lze poukázat na přezkumné řízení vedené u odvolacího orgánu pod sp. zn. MV-65172/OSK-2018, v rámci něhož taktéž z podnětu státního zaměstnance přezkoumával rozhodnutí služebního orgánu, č.j. MZDR 1030/2018-3/PER ze dne 10.1.2018, o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů a toto rozhodnutí v přezkumném řízení zrušil a věc vrátil služebnímu orgánu k novému projednání.
67. Obecně jistě podle § 2 odst. 4 správního řádu platí, že „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Výkladem citovaného ustanovení lze však dospět k závěru, že toto ustanovení chrání jednotu rozhodování v obdobných situacích, tj. pouze v těch věcech, ve kterých správní orgán již vede řízení. Logickým opakem uvedeného je to, že pokud správní orgán řízení nevede (a tím spíše, pokud ani nemá vědomí o tom, že takové řízení má vést), nemůže v něm ani rozhodnout jednotně jako v jiných případech.
68. Přezkumné řízení u žalobkyně vedl náměstek ministra vnitra pro státní službu, jenž je podle § 162 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě nadřízeným služebním orgánem státním tajemníkům všech ministerstev coby ústředních správních úřadů. Nelze pak klást na takový služební orgán požadavek, aby při rozhodování o jedné věci, pokud o jiných obdobných věcech ani neví, současně sám vyhledával napříč spektrem všech podřízených úřadů typově obdobné případy dalších státních zaměstnanců a inicioval obdobná řízení, aby tak v jeden okamžik byly všechny případy posouzeny jednotně. Jednota rozhodování je poté zajištěna tím, že jakmile náměstek pro státní službu o věci rozhoduje, měl by ji, pokud se jedná o skutkově a právně obdobnou věc jako v jiných případech, rozhodnout stejně.
69. Žalovaný podle názoru městského soudu v napadeném rozhodnutí žalobkyni srozumitelně tyto okolnosti vyložil. Navíc vhodně poukázal i na to, že v případě MUDr. T. P. o totožnou situaci ani nešlo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (a z doplnění odvolání žalobkyně) totiž vyplývá, že tento státní zaměstnanec byl později jednak převeden na jiné služební místo (byť neúčinně), předně však u žalovaného neinicioval přezkumné řízení, tj. nezpochybnil samotnou zákonnost svého zařazení mimo výkon služby. Následný postup služebních orgánů vůči tomuto státnímu zaměstnanci se tak odvíjel od toho, že MUDr. T. P. byl dlouhodobě zařazen mimo výkon služby a tuto skutečnosti procesně nezpochybnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

70. Právě ve srovnání s tímto státním zaměstnancem lze pak názorně ilustrovat okolnosti situace žalobkyně. Ta totiž spočívá obecně v tom, že žalobkyně krátce před vypršením šestiměsíční lhůty podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, kdy údajně již legitimně očekávala od služebních orgánů postup pro skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, sama o své vůli iniciovala přezkum zákonnosti svého zařazení mimo výkon služby (nakonec procesně úspěšně). Tím se však žalobkyně sama vystavila do odlišné procesní situace oproti těm státním zaměstnancům, kteří takový postup v šestiměsíční lhůtě neiniciovali, možnou nezákonnost zařazení akceptovali a od tohoto statusu se odvíjel i další osud jejich služebního poměru (včetně jeho možného skončení).
71. Pokud žalobkyně nyní namítá, že v případech, kdy jiní státní zaměstnanci přezkumné řízení neiniciovali, služební orgány u těchto zaměstnanců např. rozhodly o převedení na jiné služební místo nebo o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, městský soud shledal, že byl-li takový odlišný postup založen na jiné procesní situaci oproti případu žalobkyně, byl takový postup služebních orgánů nepochybně odůvodněný (tzn. nesrovnatelné procesní situace nelze srovnávat). Jelikož i žalobkyně v žalobě k námitce nerovného zacházení ani netvrdila, že se jiní zaměstnanci (zmíněni v žalobě byli zaměstnanci Z., P.) nacházeli v totožné procesní situaci jako ona (tj. v situaci, že by před uplynutím šestiměsíční lhůty iniciovali přezkumné řízení o zákonnosti postavení mimo službu), městský soud pak pro osud projednávané věci neshledal za podstatné vyžádat si jejich spisy a provést je jako důkaz, aby tak posuzoval, zda postupem žalovaného byla zásadně a nezákonně zkrácena práva žalobkyně v provedeném přezkumném řízení.
72. Městský soud má za to, že uvedené případy jiných státních zaměstnanců nelze srovnávat se situací žalobkyně. Uzavírá proto, že žalovaný správně posoudil okolnosti postavení žalobkyně mimo službu pouze z hlediska jejího hmotně a procesně – právního postavení. Takto pak následně situaci žalobkyně ostatně přezkoumává i městský soud.

Pátý žalobní bod

73. Podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě platí, že služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.
74. Z citovaného ustanovení vyplývá, že doba šesti měsíců by marně uplynula tehdy, jestliže by státní zaměstnanec podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě nemohl být po tuto dobu převeden na vhodné služební místo, příp. zařazen na volné služební místo.
75. Žalobkyně nicméně v červnu 2018, tj. v samém závěru šestiměsíční lhůty, iniciovala přezkumné řízení, v němž sama a vědomě zpochybnila své zařazení mimo výkon služby podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o službě. Žalobkyně tedy ještě v průběhu lhůty zpochybnila samotný právní základ okamžiku, od něhož se běh lhůty odvíjel. Během lhůty pak došlo k iniciaci přezkumu, v němž žalovaný nakonec shledal, že důvod pro postavení žalobkyně mimo službu nebyl zákonný. Jak již bylo výše vyloženo, žalobkyně přes svůj nesouhlas s dalším vedením řízení na jeho osud již vliv neměla. Žalovaný byl v přezkumném řízení povinen postupovat *ex officio*, teprve pokud by neshledal, že v případě žalobkyně byly porušeny právní předpisy, byl by oprávněn přezkumné řízení zastavit podle § 97 odst. 1 správního řádu. Tak se však v projednávané věci nestalo a

žalovaný zařazení žalobkyně mimo výkon služby zrušil pro rozpor rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

76. Z uvedeného vyplývá, že v takovém případě nemohlo dojít k uplynutí šestiměsíční lhůty podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě a služební orgán tak nemohl rozhodnout o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.

Šestý žalobní bod

77. Ze závěru odůvodnění rozhodnutí o přezkumu vyplývá, že žalovaný určil podle § 91 odst. 2 ve spojení s § 99 správního řádu účinky tohoto rozhodnutí ode dne předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí – rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby tak bylo účinné k 10. 1. 2018. To znamenalo, že k tomuto dni bylo tedy na žalobkyni následkem rozhodnutí o přezkumu třeba nahlížet jako na státní zaměstnankyni, v jejímž případě existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě s tím, že rozdíl v platu jí bude doplacen.
78. Podle ustanovení § 106 odst. 3 zákona o státní službě platí, že „za dobu, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1, mu přísluší plat.“
79. Žalobkyně v žalobě namítla, že se na její situaci překážky na straně služebního orgánu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě nevztahovaly; je názoru, že po celou dobu byla fakticky postavena mimo výkon služby a je tomu tak i nadále.
80. Městský soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně v odvolání k tomu žádnou odvolací námitku neuplatnila a žalovaný ji v návaznosti na to v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nemohl vypořádat. V jiném případě by námitka takto poprvé uplatněná až v řízení o žalobě musela být jako nepřípustná odmítnuta pro nevyčerpání řádných opravných prostředků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2004, č. j. 3 Ads 58/2003 – 32). Vzhledem k tomu, že by v projednávané věci o případné odvolací námitce rozhodoval opět žalovaný, pravděpodobně by o této námitce neusoudil jinak a nadále by zastával totožný právní názor.
81. Městský soud proto tento žalobní bod neodmítl. Uvádí k němu, že následkem rozhodnutí o přezkumu (tj. v situaci, kdy bylo zrušeno rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo službu) zde i) s účinky *ex tunc* od 10. 1. 2018 nebylo žádné rozhodnutí, na jehož základě by žalobkyně byla postavena mimo výkon služby, ii) současně také platilo, že žalobkyně byla rozhodnutím ze dne 29. 12. 2017, č. j. MZDR 17/2018 – 1/PER odvolána ze služebního místa představeného pro zrušení tohoto místa následkem systematizace míst pro rok 2018, iii) služební poměr žalobkyně neskončil žádným ze způsobů, které jsou uvedeny v ustanovení § 71 a násl. zákona o státní službě.
82. Žalobkyně byla tedy po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí v situaci, kdy s účinky *ex tunc* sice nebyla služebně zařazena, nicméně nebylo ani dostatečně došetřeno, zda lze žalobkyni převést na vhodné služební místo ani zařadit ji na jiné služební místo podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Tím také nebylo zjištěno, zda jsou v případě žalobkyně naplněny podmínky pro její zařazení mimo výkon služby. Pro všechny tyto důvody pak bylo nemožné určit služební zařazení žalobkyně, a proto jí taktéž nebylo možné přidělovat práci.

83. Žalobkyně tuto svou situaci zjevně nezavinila, nemožnost přidělovat žalobkyni práci tak tížila pouze služební orgán. Jednalo se tedy o překážku na straně služebního orgánu z jiných důvodů než vyjmenovaných v ustanovení § 106 odst. 1 a 2 zákona. Žalovaný tedy správně v rozhodnutí o přezkumu shledal, že žalobkyně se po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí ocitla ve statusu (nezařazené) státní zaměstnankyně v režimu překážek podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě a že za dobu tohoto postavení jí tak měl být kompenzován plat ve výši 100 %.

V. Závěr a náklady řízení

84. Městský soud se ze všech vyložených důvodů neztotožnil se žádnou námitkou žalobkyně, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
85. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch, městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalovaný jednak náhradu nákladů řízení neuplatnil a městský soud ani neshledal, že by žalovanému vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 19. srpna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.